

ČESKÁ REPUBLIKA
ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY

Městský soud v Praze rozhodl v senátě složeném z předsedkyně JUDr. Ing. Viery Horčicové, soudce JUDr. Vladimíra Gabriela Navrátila a soudkyně Mgr. Andrey Veselé v právní věci

žalobců: a) **Evropský investiční holding a.s.**
sídlem Keplerova 218/6, Praha 1
zastoupena Mgr. Ing. Štěpánem Dražkou, advokátem
sídlem Orlí 483/1, Brno
b) **G. F.**
c) **M. F.**
oba zastoupeni Mgr. Tomášem Běhounkem, advokátem
sídlem Na Příkopě 859/22, Praha 1

proti

žalovanému: **Magistrát hlavního města Prahy**
sídlem Mariánské náměstí 2/2, Praha 1

za účasti: I) **Česká republika – Ministerstvo zahraničních věcí**
sídlem Loretánské náměstí 101/5, Praha 1
II) **Arcibiskupství pražské**
sídlem Hradčanské náměstí 56/16, Praha 1
III) **U svatého Michala, a.s.**
sídlem Vladislavova 1390/17, Praha 1
zastoupena JUDr. Tomášem Rybářem, Ph.D., advokátem

sídlem Purkyňova 2121/3, Praha 1

IV) J. J.

V) S. W.

VI) M. K.

VII) T. W. B.

zastoupen JUDr. Pavlem Musilem, Ph.D., advokátem
sídlem Hellichova 458/1, Praha 1

VIII) A. S.

zastoupena JUDr. Janem Fričem, advokátem
sídlem Pod Hybšmankou 2818/3, Praha 5

v řízení o žalobách proti rozhodnutí žalovaného X,

takto:

- I. Žaloba žalobkyně a) **se zamítá.**
- II. Žaloba žalobců b) a c) **se zamítá.**
- III. Ve vztahu mezi žalobkyní a) a žalovaným žádný z účastníků **nemá právo** na náhradu nákladů řízení.
- IV. Ve vztahu mezi žalobci b) a c) a žalovaným žádný z účastníků **nemá právo** na náhradu nákladů řízení.
- V. Osoby zúčastněné na řízení **nemají právo** na náhradu nákladů řízení.

Odůvodnění:

I. Předmět sporu

1. V záhlaví uvedeným rozhodnutím žalovaného byla zamítnuta odvolání žalobců proti rozhodnutí Úřadu městské části Praha 1 (dále jen „**správní orgán I. stupně**“) X, kterým byla umístěna stavba nazvaná X nacházející se na pozemcích parc. č. X, a pro tuto stavbu byla povolena výjimka z ustanovení čl. 8 odst. 2 vyhlášky č. 26/1999 Sb. HMP, o obecných technických požadavcích na výstavbu v hlavním městě Praze (dále jen „**vyhláška o požadavcích na výstavbu**“). Stavebníkem je osoba zúčastněná na řízení III (dále jen „**stavebník**“).
2. Fakticky se jedná o stavbu garáží s počtem 19 krytých stání a 6 stání na povrchu, sjezdové rampy a terasy s vyrovnávacím schodištěm, retenční nádrže a rozvodů inženýrských sítí. Stavba je inženýrsky propojena s objektem X. Soud nyní rozhoduje o dvou samostatných žalobách, z nichž první byla podána žalobkyní a) a druhá byla podána společně žalobci b) a c); obě žaloby byly spojeny ke společnému projednání.

II. Napadené rozhodnutí

3. Žalovaný nejprve shrnul, jak má umístěná stavba vypadat. Uvedl, že dokumentace pro územní rozhodnutí byla nejprve vypracována v roce 2014, a následně byla v říjnu roku 2015 vypracována revize dokumentace, která byla zpracována do konečné dokumentace

z prosince 2015. V souladu s § 85 odst. 1 nařízení č. 10/2016 Sb. HMP, kterým se stanovují obecné požadavky na využívání území a technické požadavky na stavby v hlavním městě Praze, (dále jen „nařízení č. 10/2016 Sb. HMP“) byla dokumentace posuzována podle vyhlášky č. 26/1999 Sb. HMP, o obecných technických požadavcích na výstavbu v hlavním městě Praze (dále jen „OTPP“).

4. Dále žalovaný zrekapituloval obsah závazných stanovisek nadřízených dotčených orgánů, která byla vydána v souladu s § 149 odst. 5 správního řádu pro účely rozhodnutí o odvolání.
5. Zaprvé bylo vydáno závazné stanovisko Ministerstva vnitra, generálního ředitelství hasičského záchranného sboru, z něhož vyplynulo, že požárně bezpečnostní řešení, které nahradilo předchozí navrhované řešení, je dostačující. Vzdálenosti od okolních staveb jsou z hlediska požární bezpečnosti dostatečné, a námitky odvolatelů týkající se požární bezpečnosti proto nebyly důvodné.
6. Závazným stanoviskem Ministerstva zdravotnictví bylo potvrzeno prvostupňové závazné stanovisko na úseku ochrany veřejného zdraví. Odvolací námitky týkající se nadměrného hluku a zvýšení prašnosti v souvislosti s provozem garáží nebyly důvodné, protože ani v důsledku sporné stavby nedojde k překročení limitů stanovených právními předpisy. Posouzení prašnosti provozu pak do kompetence orgánů ochrany veřejného zdraví nespadá.
7. Ministerstvo kultury vydalo postupně dvě potvrzující závazná stanoviska na úseku památkové péče. V prvním z nich dospělo k závěru, že nedůvodné byly též odvolací námitky, v nichž odvolatelé tvrdili, že stavba nekoresponduje s okolní architekturou a její umístění v rámci Pražské památkové rezervace je nepřípustné. Ve druhém, které se týkalo doplnění dokumentace pro územní řízení spočívající v redukci parkovacích stání, ministerstvo kultury uvedlo, že záměr je i nadále v souladu se zájmy památkové péče.
8. Dále se žalovaný vypořádal s jednotlivými odvolacími námitkami. Zejména uvedl, že stavba je v souladu s architektonickým charakterem území a jedná se o přípustné dotvoření stávající zástavby ve stabilizovaném území. Vzhledem k tomu, že se jedná o přízemní stavbu garáží, bylo namísto též povolit výjimku z odstupových vzdáleností podle čl. 8 OTPP. Tvrzení odvolatelů, že stavba představuje ohrožení okolní nemovitostí či snížení pohody bydlení a kvality životního prostředí, žalovaný považoval za nedůvodná, protože odvolatelé k většině svých tvrzení neuvedli podrobnosti a nepředložili podklady, o které se opírají.
9. Žalovaný připustil, že umísťovaná stavba zastaví vnitroblok se zelení v území, kde je dle územního plánu zeleň zvláště chráněna. Konstatoval však, že orgány ochrany životního prostředí existující zeleň označily za nehodnotnou. Jelikož je stavba umístěna s podmínkou, že se na její střeše bude nacházet zeleň, nedošlo k porušení ochrany zeleně ve vnitrobloku.

III. Žaloby

III. a. Žaloba žalobkyně a)

10. Žalobkyně a) zaprvé uvedla, že žalovaný postupoval vadně, když pouze převzal závěry potvrzujících závazných stanovisek vydaných v odvolacím řízení. Z judikatury Nejvyššího správního soudu dle žalobkyně vyplývá, že se odvolací orgán musí sám zabývat i odvolacími námitkami, které byly předmětem závazných stanovisek, jinak je jeho

rozhodnutí nepřezkoumatelné pro nedostatek důvodů. Napadené rozhodnutí žalobkyně označila za nepřezkoumatelné pro nedostatek důvodů i proto, že se nevypořádalo s některými jejími odvolacími námitkami týkajícími se zejména hlučnosti a prašnosti.

11. Dále žalobkyně zpochybnila souhlasná stanoviska na úseku požární bezpečnosti. Zprv dle žalobkyně není zřejmé, zda se tato stanoviska týkají aktuální požárn bezpečnostní dokumentace. Zadruhé stanoviska nevzala v úvahu, že je stavba požárn otevřená vůči svému okolí kvůli otvoru, z něhož mají vyrůst stromy. Podle žalobkyně stavebník někdy tvrdí, že je stavba požárn otevřená, jindy naopak, že je uzavřená, podle toho, co se mu zrovna hodí.
12. Konečně žalobkyně namítla, že byly nesprávně aplikovány OTTP. Podle přechodných ustanovení nařízení č. 10/2016 Sb. HMP lze OTTP aplikovat jen na projektovou dokumentaci zpracovanou do 30. 9. 2014, přičemž v projednávané věci ze spisu nevyplývá, že by dokumentace skutečně byla zpracována před rozhodným dnem.

III. b. Žaloba žalobců b) a c)

13. Žalobci b) a c) ve společné žalobě zprv namítli, že stavba není v souladu s územním plánem. Tak tomu je zprv proto, že byla umístěna v území označeném jako všeobecně obytné. Garáže však nemusí být užívány obyvateli stavby X, která je v současné době zchátralá. Její rekonstrukce přitom v řízení posuzována nebyla. Zadruhé žalobci uvedli, že se nejedná o přípustnou stavební činnost ve stabilizovaném území. Zatřetí namítli, že je stavba umísťována v ploše se zvláštní ochranou zeleně ve vnitrobloku. Dle názoru žalobců tato skutečnost paušálně brání jakékoliv výstavbě ve vnitrobloku.
14. Dle názoru žalobců je umístění stavby nezákonné také proto, že je v rozporu s obecnými cíli územního plánování.
15. Dále žalobci zpochybnili postup žalovaného při přezkumu závazných stanovisek. Dle žalobců mělo postupem dle § 149 odst. 6 dojít na základě jejich odvolání k přezkumu závazných stanovisek na úseku dopravy, životního prostředí a územního plánování. V případě prvostupňových závazných stanovisek, která v odvolacím řízení řádně přezkoumána byla, žalobci namítli, že tato závazná stanoviska postrádala odůvodnění, a tedy jsou nepřezkoumatelná.
16. Žalobci také zpochybnili výjimku z odstupu mezi stavbami, která byla prvostupňovým rozhodnutím udělena. Stavba žalobců je ohrožena vyšší hlučností, prašností, zastíněním, a požárním nebezpečím. Z těchto důvodů nebylo namístě výjimku udělit. V obdobných příčinách žalobci spatřovali zásah do své pohody bydlení a snížení úrovně životního prostředí v lokalitě.
17. Žalobci také namítli, že stavba nebyla řádně připojena na pozemní komunikaci rozhodnutím silničního správního úřadu.
18. Konečně žalobci uvedli, že prvostupňové územní rozhodnutí bylo nepřezkoumatelné pro nedostatek důvodů, protože pouze převzalo argumentaci stavebníka.

IV. Vyjádření žalovaného k žalobám

19. Žalovaný navrhl, aby byly žaloby zamítnuty. Ve stručném vyjádření zejména odkázal na odůvodnění napadeného rozhodnutí. Nad jeho rámec uvedl, že postupoval zcela správně, když sám nepřezkoumával správnost závazných stanovisek vydaných v odvolacím řízení. Z judikatury Nejvyššího správního soudu, kterou cituje žalobkyně a), vyplývá

pravý opak toho, co žalobkyně tvrdí. Pokud odvolací orgán pouze odkáže na odůvodnění odvolacích závazných stanovisek, případně z nich cituje, nezatíží své rozhodnutí nepřezkoumatelností pro nedostatek důvodů.

V. Ústní jednání

20. Dne 28. 1. 2021 se ve věci konalo ústní jednání. Všichni účastníci řízení setrvali na stanoviscích prezentovaných již v jejich písemných podáních. Osoby zúčastněné na řízení VII a VIII podpořily argumentaci žalobců.
21. Soud nejprve shrnul podstatný obsah správního spisu vedeného stavebními úřady. Obsah správního spisu se jako důkaz před soudem neprovádí.
22. Napadeným rozhodnutím bylo potvrzeno územní rozhodnutí a rozhodnutí o povolení výjimky Úřadu městské části Praha 1 X.
23. V rámci odvolacího řízení byla vydána závazná stanoviska Ministerstva vnitra, generálního ředitelství Hasičského záchranného sboru ČR X, Ministerstva zdravotnictví X, a Ministerstva kultury X. Těmito závaznými stanovisky byly přezkoumány odvolací námítky týkající se prvostupňových závazných stanovisek a tato stanoviska byla potvrzena.
24. Součástí správního spisu je projektová dokumentace zpracovaná X a její doplnění ze dne 9. 11. 2015. Součástí dokumentace je i studie osvětlení a oslunění okolních nemovitostí zpracovaná v srpnu 2015 X.
25. Soud si dále od Hasičského záchranného sboru hl. m. Prahy vyžádal správní spis týkající se prvostupňových závazných stanovisek na úseku požární ochrany. Součástí tohoto spisu jsou dvě verze požární dokumentace – jednak verze z června 2014, k níž bylo vydáno souhlasné závazné stanovisko X, a upravená verze označená jako X, byla předmětem závazného stanoviska X.
26. Soud k návrhu stavebníka provedl důkaz usnesením Úřadu městské části Praha 1 X, jímž bylo přerušeno stavební řízení ke stavbě X až do doby skončení řízení o umístění stavby X.
27. Žalobce a) žádné návrhy na dokazování nad rámec správního spisu neučinil.
28. Soud zamítl návrhy žalobců b) a c) na provedení důkazů náhledem místní situace z Google Maps, výpisy z katastru nemovitostí k dotčeným pozemkům, informací z internetových stránek Technické správy komunikací hl. m. Prahy, místním šetřením a územním plánem hl. m. Prahy. Charakter lokality byl dostatečně seznatelný z podkladů ve správním spise, a další dokazování k této otázce by tudíž bylo nadbytečné. Územní plán je právním předpisem, který jako důkaz není třeba provádět.

VI. Posouzení věci Městským soudem v Praze

29. Městský soud přezkoumal napadené rozhodnutí v rozsahu žalobních bodů, kterými je vázán (srov. § 75 odst. 2 s. ř. s.), včetně řízení, které jeho vydání předcházelo. Při přezkoumání tohoto rozhodnutí městský soud vycházel ze skutkového a právního stavu, který tu byl v době rozhodování správního orgánu (srov. § 75 odst. 1 s. ř. s.).
30. Žaloby nejsou důvodné.

VI. 1. Žalobní body uplatněné žalobkyní a)

Otázka požární bezpečnosti

31. Žalobkyně a) – v této části odůvodnění rozsudku dále označována jen jako „žalobkyně“ – uplatnila řadu námitek vztahujících se k požárně bezpečnostnímu řešení stavby. Zprvė uvedla, že z napadeného rozhodnutí není zřejmé, „*jaké požárně bezpečnostní řešení bylo zvoleno*“ a že projektová dokumentace neobsahuje příslušnou grafickou část vyžadovanou požárně bezpečnostními předpisy. Žalovanému také žalobkyně vytkla, že pouze převzal odůvodnění odvolacího závazného stanoviska na úseku požární ochrany.
32. Soud zprvė konstatuje, že z rozhodnutí žalovaného o odvolání (případně ani z prvostupňového územního rozhodnutí) z povahy věci nemůže být zřejmé, jak přesně je v projektu stavby řešena požární bezpečnost. Účelem rozhodnutí stavebního úřadu rozhodně není podrobně textově, či snad dokonce i graficky, rekapitulovat obsah projektové dokumentace.
33. Důvodná není ani námitka žalobkyně, dle níž žalovaný pochybil, když ve svém rozhodnutí převzal závěry závazného stanoviska Ministerstva vnitra, generálního ředitelství Hasičského záchranného sboru ČR X, jímž bylo v rámci odvolacího řízení potvrzeno prvostupňové závazné stanovisko. Je pravda, že žalovaný v napadeném rozhodnutí žádné vlastní úvahy nad rámec odvolacího závazného stanoviska nevedl. Takový postup byl však správný, neboť požární bezpečnost do odbornosti žalovaného jako stavebního úřadu nespádá, a právě proto byly odvolací námitky týkající se požární bezpečnosti předmětem posouzení orgánu s příslušnou působností.
34. Žalobkyně k podpoře svého tvrzení odkázala na rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 17. 3. 2017, č. j. 2 As 230/2016 - 65, z něhož dle jejího názoru vyplývá, že odvolací správní orgán postupuje vadně, pokud ohledně odvolacích námitek, jež byly vypořádány závazným stanoviskem, na toto stanovisko pouze odkáže. Potíž s touto argumentací žalobkyně spočívá ve skutečnosti, že zdánlivý citát z uvedeného rozsudku NSS, který se objevuje v části III. bodu 1. žaloby, pochází z bodu 9 rozsudku NSS, v němž je rekapitulován názor Městského soudu v Praze vyslovený v rozsudku ze dne 5. 8. 2016, č. j. 3 A 32/2016 - 81, který byl v dané věci předmětem kasační stížnosti. Nejvyšší správní soud rozsudkem č. j. 2 As 230/2016 - 65 rozsudek městského soudu zrušil a v bodu 35 zaujal přesně opačný právní názor:
„Je-li tedy závazné stanovisko potvrzeno závazným stanoviskem nadřízeného orgánu, pak dle Nejvyššího správního soudu obvykle postačí ty odvolací námitky, pro něž bylo další závazné stanovisko vyžádáno, vypořádat v rámci rozhodnutí o odvolání odkazem na (v nynější věci potvrzující) závazné stanovisko, doplněné případně citací příslušné jeho části. Naopak není úkolem odvolacího správního orgánu potvrzující závazné stanovisko pro odvolatele blíže interpretovat a posuzovat jeho zákonnost, přezkoumatelnost, věcnou správnost či další obdobné otázky. Takový přezkum původního závazného stanoviska měl být proveden v rámci vydání potvrzujícího (či měnícího) závazného stanoviska, přičemž pokud je v tomto ohledu navazující závazné stanovisko nedostačující, lze se jeho přezkumu domáhat až v případném soudním řízení správním o žalobě proti finálnímu rozhodnutí odvolacího správního orgánu“ (zvýraznění doplněno městským soudem).
35. Je tedy zřejmé, že rozsudek Nejvyššího správního soudu, na nějž sama žalobkyně odkazovala, její argumentaci vyvrací. Postup, kdy žalobkyně zastoupená advokátem

zavádějícím způsobem citovala z jednoznačně označené narační části rozsudku, a tím Nejvyššímu správnímu soudu přisoudila právě opačný názor, než který v daném rozsudku vyjádřil, lze považovat za poněkud neseriózní. Žalovaný při odůvodňování napadeného rozhodnutí postupoval v souladu se skutečným právním názorem Nejvyššího správního soudu, když ohledně vypořádání odvolacích námitek týkajících se požární bezpečnosti pouze odkázala na odvolací závazné stanovisko.

36. K námitce, že projektová dokumentace neobsahovala příslušné výkresy týkající se požárně bezpečnostního řešení, soud konstatuje, že správní spis Hasičského záchranného sboru hl. m. Prahy jako prvostupňového dotčeného orgánu na úseku požární bezpečnosti, který si soud vyžádal, obsahuje dokumentaci k požárně bezpečnostnímu řešení stavby zpracovanou společností Požární bezpečnost staveb s.r.o. Tato dokumentace obsahuje popis řešení včetně grafické části. Soud není nadán dostatečnou odborností, aby mohl sám posoudit, zda je dokumentace řádně zpracovaná. Musí vycházet primárně z posouzení dotčených orgánů ve správním řízení, které danou odborností nadány jsou, a jejichž závěry mohla žalobkyně případně zpochybnit v žalobě. Žalobkyni nic nebránilo případně před podáním žaloby do spisu dotčeného orgánu na úseku požární bezpečnosti nahlédnout, s dokumentací se seznámit a její případné aspekty případně zpochybňovat.
37. Námitka žalobkyně, že předmětem *prvostupňových* závazných stanovisek byla nesprávná požární dokumentace, také není důvodná. Ze spisu Hasičského záchranného sboru hl. m. Prahy jednoznačně vyplývá, že původní verze dokumentace z června 2014 byla předmětem souhlasného závazného stanoviska X, a upravená dokumentace označená jako X, byla předmětem závazného stanoviska X. Druhé uvedené závazné stanovisko také bylo potvrzeno odvolacím závazným stanoviskem, a je tedy zřejmé, že v odvolacím řízení byla posuzována revidovaná požární dokumentace, a to na základě řádně vydaného prvostupňového závazného stanoviska.
38. V odvolacím závazném stanovisku na str. 6 a 7 Ministerstvo vnitra, generální ředitelství Hasičského záchranného sboru ČR, vysvětlilo, že ve shodě s dotčeným orgánem I. stupně považuje dokumentaci za řádně zpracovanou a obsahující potřebné údaje. K odvolací námitce, dle níž výkresy neobsahují stanovení odstupových vzdáleností od sousedních objektů, generální ředitelství uvedlo, že tyto údaje nejsou potřebné „*s ohledem na charakter navrhované stavby, která je vůči okolním objektům stavebně uzavřená a bez požárně otevřených ploch*“.
39. Žalobní tvrzení, že „*[s]tavba je současně kvalifikována jako uzavřená i otevřená podle toho, jak je pro navrhovatele a jeho argumentaci v daném případě potřebné*“, postrádalo kontext, bližší vysvětlení a odkazy na konkrétní podklady, z nichž žalobkyně tento závěr vyvozuje. Soud se jím tedy nemohl blíže zabývat. Totéž platí o tvrzení, že v požární dokumentaci „*jsou uváděny ... rozporné informace s ohledem na výpočty odstupových vzdáleností*“. Dotčené orgány na úseku požární ochrany dokumentaci považovaly za bezvadnou a rozpory v ní neshledaly. Pokud žalobkyně v žalobě nepoukázala na žádné konkrétní rozpory, které se dle jejího názoru v dokumentaci nacházejí, bylo třeba tuto dílčí námitku bez dalšího považovat za nedůvodnou.
40. Žalobkyně dále uvedla, že umísťovaná stavba garáže je vůči okolním stavbám požárně otevřená, a to s ohledem na otvor ve stropě, kterým budou prorůstat stromy. Toto tvrzení se neobjevilo v jejím odvolání ze dne 23. 5. 2017, a tedy nelze odvolací závazné stanovisko považovat za nepřezkoumatelné jen proto, že se jím nezabývalo. Otázka, zda otvor ve

stropě garáží, z něhož má vyrůstat zeleň, činí stavbu vůči okolí požárně otevřenou, je odbornou skutkovou otázkou, kterou soud nemůže bez příslušného dokazování posoudit. Obecně lze říci, že samotná přítomnost tohoto otvoru bez znalosti bližších okolností nemusí automaticky znamenat, že samotné vnitřní prostory garáže jsou vůči okolí požárně otevřeny. Lze si jistě představit, že prostor garáží, který je zdrojem případného požárního nebezpečí, je stavebně uzavřen bez ohledu na otvor pro stromy. Samotná zeleň jistě zvýšené požární nebezpečí představovat nemůže, neboť zeleň se v prostoru nachází doposud.

41. Pakliže se již žalobkyně rozhodla skutkové tvrzení týkající se otvoru pro stromy neuplatnit v odvolání proti územnímu rozhodnutí a poprvé je uplatnit až v žalobě, měla ke svému tvrzení navrhnout důkazy, z nichž by vyplývalo, že stavbu lze skutečně kvůli uvedenému otvoru považovat za požárně otevřenou vůči okolním domům, a že je tedy odvolací závazné stanovisko založeno na chybně zjištěném skutkovém stavu. Žalobkyně se však omezila jen na zcela obecné tvrzení nepodpořené žádnými důkazními návrhy. Soud proto její skutkové tvrzení vyhodnotil jako neprokázané a námitku jako nedůvodnou.

K dalším závazným stanoviskům

42. Žalobkyně v žalobě zpochybnila též odvolací závazná stanoviska na úseku památkové péče (závazné stanovisko Ministerstva kultury X) a zdravotnictví (závazné stanovisko Ministerstva zdravotnictví ze X). Stejně jako v případě závazného stanoviska na úseku požární bezpečnosti žalobkyně zpochybnila postup žalovaného, který v napadeném rozhodnutí pouze odkázal na vypořádání odvolacích námitek v závazných stanoviscích. Jak ovšem vyplývá z výše uvedeného, tento postup žalovaného byl správný.
43. Lze si představit, že by byl žalovaný povinen nadřízené dotčené orgány vyzvat k doplnění odvolacích závazných stanovisek, pokud by tato stanoviska trpěla zjevnými vadami nebo nepřezkoumatelností (rozsudek Městského soudu v Praze ze dne 4. 12. 2013, č. j. 5 A 241/2011 - 69, č. 3018/2014 Sb. NSS). Požadavek žalobkyně, aby žalovaný sám hodnotil věcné hodnocení odvolacích námitek mimo svou odbornost provedené v odvolacích závazných stanoviscích, důvodný není. Na nepřezkoumatelnost či vady řízení závazných stanovisek žalobkyně nepoukázala.
44. Žádná tvrzení týkající se vlastních závěrů závazných stanovisek na úseku památkové péče a zdravotnictví žalobkyně v žalobě neuplatnila, a soud se tedy obsahem těchto závazných stanovisek blíže nezabýval.

Nepřezkoumatelnost rozhodnutí žalovaného

45. Žalobkyně dále namítla, že napadené rozhodnutí o odvolání je nepřezkoumatelné pro nedostatek důvodů vzhledem k námitkám prašnosti, dopadu klimatických změn a posouzení vzniku tepelného ostrovu. K této námitce soud přistoupil ve stejné míře obecnosti, v níž byla uplatněna. Žalovaný se s těmito námitkami relativně podrobně vypořádal na str. 7 a 8 napadeného rozhodnutí. Není pravda, že by se žalovaný těmito námitkami paušálně odmítl zabývat. Uvedl naopak, že „není zřejmé, na základě jakých podkladů se odvolatel domnívá, že stavba nepřijatelným způsobem zatíží své okolí nebo na základě jakých podkladů se obává vzniku tepelných ostrovů a klimatických změn v území v důsledku provedení stavby“. Jelikož žalobkyně skutečně žádné takové konkrétní podklady neoznačila a ani své námitky blíže nekonkretizovala, je třeba takového vypořádání jejích námitek považovat za dostatečné.

46. Žalobkyně ještě v části žaloby zabývající se tvrzenou nepřezkoumatelností napadeného rozhodnutí uplatnila dílčí a značně obecnou argumentaci týkající se ochrany zeleně ve vnitrobloku. Soud konstatuje, že žalovaný se v napadeném rozhodnutí dostatečně zabýval i touto otázkou. Tvrzeným rozporům umístění stavby garáží s územním plánem kvůli zásahu do zeleně se soud bude věcně zabývat níže při vypořádání podrobnějšího žalobního bodu, který k tomuto tématu uplatnili žalobci b) a c).
47. Přezkoumatelností napadeného rozhodnutí vzhledem k odvolacím námitkám, které byly vypořádány dotčenými orgány v závazných stanoviscích, se soud již zabýval výše. Lze tedy uzavřít, že napadené rozhodnutí není nepřezkoumatelné ve smyslu § 76 odst. 1 písm. a) s. ř. s.

Použití správných stavebních předpisů

48. Správní orgány umístěnou stavbu posuzovaly podle OTPP. Podle § 85 odst. 1 nařízení č. 10/2016 Sb. hl. m. Prahy se projektová dokumentace zpracovaná do 30. 9. 2014 a předložená stavebnímu úřadu do 30. 9. 2016 posuzuje podle vyhlášky OTPP. Žalobkyně však zpochybnila, že projektová dokumentace v nyní projednávané věci skutečně byla zpracována před 30. 9. 2014.
49. Soud však nahlédnutím do správního spisu zjistil, že projektová dokumentace zpracovaná společností Schindler Seko architekti s.r.o. je opatřena datem 26. 9. 2014. To platí jak pro složku obsahující dokumentaci označenou jako *Celková dokumentace*, tak pro jednotlivé dokumenty a výkresy, které jsou součástí této složky. Opět platí, že žalobkyně měla možnost do správního spisu kdykoliv během řízení nahlédnout a tuto skutečnost si sama ověřit. Jelikož žalobkyně nezpochybnila, že datum uvedené na dokumentaci je správné, a vymezovala se pouze proti tomu, že „*součástí správního spisu nejsou podklady, z nichž správní orgány dovodily, že dokumentace a projektová dokumentace byla do této doby zpracována*“, je třeba uzavřít, že podmínka zpracování dokumentace před 30. 9. 2014 byla splněna.
50. Je pravda, že v návaznosti na požadavky některých účastníků správního řízení byla dne 9. 11. 2015 zpracována aktualizace dokumentace, avšak tato skutečnost nic nemění na tom, že základní dokumentace byla zpracována před 30. 9. 2014. Přejícné ustanovení nařízení č. 10/2016 Sb. hl. m. Prahy nelze interpretovat tak, že pokud dojde po rozhodném datu k jakékoliv změně nebo doplnění dokumentace, mění se tím rozhodná právní úprava. Takový přístup by byl nesmyslný a prakticky neproveditelný.
51. Splnění druhé podmínky, tedy že dokumentace byla stavebnímu úřadu předložena do 30. 9. 2016, žalobkyně nezpochybnila. Lze tedy uzavřít, že správní orgány postupovaly správně, když v nyní projednávané věci aplikovaly OTPP, a nikoliv později účinné stavební předpisy.

VI. 2. Žalobní body uplatněné žalobci b) a c)

Soulad umístěvané stavby s územním plánem

52. Žalobci b) a c) – v této části odůvodnění rozsudku dále označováni jen jako „žalobci“ – mají za to, že umístěvaná stavba je v rozporu s územním plánem, a to z několika důvodů.
53. Zaprvé dle žalobců stavba svým účelem odporuje povaze daného území OV – *všeobecně obytné*. Žalobci nesouhlasí s žalovaným, že garáže budou využívány pro obyvatele přilehlého bytového domu X, neboť tento dům je zchátralý a předmětem řízení není jeho revitalizace. Těmto námitkám však nelze přisvědčit. Rozhodující je, že ve výroku

územního rozhodnutí je stanoven účel stavby „*dovybavení stávajícího památkově chráněného objektu s funkcí bydlení*“. Pokud by tedy stavba garáží měla být v budoucnu využívána za jiným účelem, než zajištění dopravy v klidu pro obyvatele domu č. p. 112, jednalo by se o porušení účelu stavby. Tím by měly být obavy žalobců rozptýleny.

54. Stavebník deklaruje, že zamýšlí dům X revitalizovat tak, aby byl znovu využitelný pro bydlení. Žalobci mají pravdu, že revitalizace domu předmětem územního řízení o umístění stavby nebyla. To je však přirozené, protože dům X již stojí, a není tedy třeba povolovat jeho umístění. Rekonstrukce tohoto domu jistě bude vyžadovat vydání stavebního povolení, o nějž stavebník již zažádal. Jak ovšem vyplývá z usnesení Úřadu městské části Praha X, stavební řízení bylo přerušeno právě do doby, než bude pravomocně umístěna stavba garáže. Je zřejmé, že jinak by ve stavebním řízení týkajícím se rekonstrukce domu nebylo možné posoudit vyřešení dopravy v klidu. Postup stavebníka a stavebního úřadu spočívající v tom, že nejprve samostatně rozhodnuto o umístění stavby garáže, a až následně se bude rozhodovat o stavebním povolení pro rekonstrukci bytového domu, byl tedy správný a jediný možný.
55. Žalobci nijak nezpochybnili, že bude-li stavba garáží využívána pro zajištění potřeb obyvatel domu X, bude v souladu s daným územím, a soud se tedy touto otázkou více nezabýval.
56. Žalobci dále namítli, že je stavba nepřipustně umístěna ve stabilizovaném území. Podle přílohy č. 1, oddílu 7, pododdílu 7a, bodu 3 regulativů funkčního a prostorového uspořádání území hl. m. Prahy pro stabilizované území platí, že „*z hlediska limitů rozvoje je možné pouze zachování, dotvoření a rehabilitace stávající urbanistické struktury bez možnosti další rozsáhlé stavební činnosti. Přípustné řešení se v tomto případě stanoví v souladu s charakterem území s přihlédnutím ke stávající urbanistické struktuře.*“
57. Nyní posuzovaná stavba představuje dotvoření a rehabilitaci stávající struktury. Jak bylo vyloženo výše, stavba garáží není samoučelná, ale má umožnit opětovné využití zchátralého domu X pro bydlení. Je zřejmé, že s ohledem na vývoj společenských poměrů v současné době platí, že po rekonstrukci bytového domu budou jeho obyvatelé potřebovat místa pro parkování svých motorových vozidel, a tuto otázku je tedy třeba (i v zájmu vlastníků okolních nemovitostí) uspokojivě vyřešit. Zřízení přízemní budovy garáže ve vnitrobloku, která žádným podstatným způsobem nenaruší strukturu zástavby, za takové řešení považovat lze.
58. Tvrzení žalobců, že se v okolí domu nachází 110 parkovacích míst, na tomto závěru samo o sobě nic nemění. Zprvė žalobci netvrdili nic o průměrné obsazenosti těchto míst. Podstatnější však je, že pro závěr, že stavba garáží představuje dotvoření stávající urbanistické struktury, není třeba prokázat, že je tato stavba zcela nezbytná. Postačí, že se jedná o stavbu vhodnou k zabezpečení potřeb obyvatel přilehlého revitalizovaného bytového domu.
59. Totéž platí ve vztahu k tvrzení žalobců, že stavba představuje nepřipustnou rozsáhlou stavební činnost. Je zřejmé, že stavba garáže nebude zanedbatelná, o další rozsáhlou výstavbu ve smyslu výše citovaného ustanovení regulativů funkčního využití se však nejedná. Za takovou výstavbu by bylo možné považovat jen funkčně zcela nové stavby, které by poměry v území zásadním způsobem měnily a nedotvářely je. Garáže, jejichž účelem je zajištění dopravy v klidu pro obyvatele již existujícího bytového domu, který

bude rekonstruován, takovou novou výstavbou nejsou. Je tedy třeba uzavřít, že umístění stavby ve stabilizovaném území je v souladu se stanovenými regulativy.

60. Konečně žalobci namítli, že ve výkresu č. 31 územního plánu hl. m. Prahy je území stavby označeno jako *vnitroblok se zvýšenou ochranou zeleně*. Dle názoru žalobců z tohoto důvodu ve vnitrobloku nelze umístit žádnou stavbu.
61. Soud se žalobci souhlasí, že umístění stavby ve vnitrobloku se zvýšenou ochranou zeleně má být výjimečné. Regulativy územního plánu však nestanoví, že by taková plocha byla absolutně nezastavitelná. Dle názoru soudu je třeba zvážit hodnotu zeleně ve vnitrobloku na straně jedné a povahu stavby na straně druhé, a na tomto podkladě posoudit přiměřenost zastavění vnitrobloku. Žalovaný toto posouzení řádně provedl.
62. Zaprvé je třeba upozornit, že stávající zeleň ve vnitrobloku není příliš hodnotná. Jak vyplývá z vyjádření Magistrátu hlavního města Prahy, odboru životního prostředí X jedná se o zanedbatelné území bez kvalitní zeleně. Kácení stromů bylo povoleno samostatným rozhodnutím Úřadu městské části Praha 1 X, které nyní soud nepřezkoumává, a v jehož odůvodnění se uvádí, že zahrada ve vnitrobloku je dlouhodobě neudržovaná, je zarostlá náletovými dřevinami a nacházejí se v ní stromy, které nemají vysokou sadovnickou hodnotu. Je tudíž zřejmé, že hodnota zeleně ve vnitrobloku je dle orgánů ochrany přírody poměrně nízká. Žalobci neuplatnili žádná konkrétní tvrzení podložená důkazy, z nichž by vyplynul opak.
63. Umístěná přízemní stavba tuto nekvalitní zeleň sice nahradí, bude však sama pokryta zelení včetně vysazených stromů. Tato podmínka vyplývá i z výroku územního rozhodnutí. Lze tedy konstatovat, že z hlediska ochrany zeleně umístění stavby v území nezpůsobí prakticky žádnou negativní změnu. Nejedná se o situaci srovnatelnou například s umístěním několikapatrové stavby ve vnitrobloku, která by zeleň bez jakékoliv náhrady odstranila. Požadavek žalobců, aby bylo přesněji stanoveno, jakými rostlinami má být střecha stavby přesně osazena, soud vzhledem k povaze dosavadní zeleně ve vnitrobloku nepovažuje za důvodný.
64. Žalobní body namítající nesoulad umísťované stavby s územním plánem tedy nejsou důvodné.

Námítka rozporu stavby s obecnými cíli územního plánování

65. Žalobci tvrdili, že stavba nemůže být umístěna pro rozpor s obecnými cíli územního plánování dle § 18 odst. 4 stavebního zákona, tedy se zájmem na ochraně a rozvoji přírodní, kulturní a civilizační hodnoty území. Soud konstatuje, že tento žalobní bod žalobci uplatnili jen nanejvýš obecně. Účelem uvedeného ustanovení není abstraktní posouzení každé stavby z hlediska obecných cílů územního plánování. Tyto cíle se projevují v konkrétních pravidlech uvedených jinde ve stavebním zákoně, v prováděcích předpisech a jiných zvláštních předpisech. V míře, v níž žalobci zpochybňovali soulad stavby s těmito konkrétními pravidly, soud jejich námitky posoudil. Nelze však paralelně vedle toho zkoumat, zda je stavba v souladu s obecnými cíli územního plánování.

Tvrzené vady řízení ve vztahu k závazným stanoviskům

66. Žalobci namítli, že měl žalovaný postupem podle § 149 odst. 6 správního řádu (dříve § 149 odst. 5 správního řádu) nechat přezkoumat závazná stanoviska „na úseku územního plánování, na úseku ochrany životního prostředí, a na úseku dopravních agend“.

67. Pokud jde o úsek ochrany životního prostředí, opíralo se prvostupňové rozhodnutí o vyjádření Magistrátu hlavního města Prahy X. Z obsahu tohoto vyjádření je však zřejmé, že se o závazné stanovisko nejedná, a z povahy věci tedy nemohlo být podrobeno přezkumu v odvolacím řízení podle § 149 odst. 6 správního řádu. Totéž platí pro vyjádření Magistrátu hlavního města Prahy, odboru životního prostředí X. Žalovaný se tedy z povahy věci nemohl dopustit vady řízení, když nevyžádal od nadřízených orgánů odvolací závazná stanoviska k uvedeným vyjádřením.
68. Na úseku dopravních agend skutečně bylo vydáno závazné stanovisko Magistrátu hlavního města Prahy X. Z odvolání žalobců však není zřejmé, že by závěry tohoto závazného stanoviska jakkoliv zpochybňovali. Ani v žalobě žalobci neupozornili na žádnou konkrétní odvolací námitku, která by se tohoto závazného stanoviska týkala. Pokud závazné stanovisko nebylo předmětem odvolacích námitek, neměl žalovaný důvod vyžádat odvolací závazné stanovisko podle § 149 odst. 6 správního řádu.
69. Dále žalobci uvedli, že prvostupňová závazná stanoviska na úseku zdravotnictví a požární bezpečnosti nebyla dostatečně odůvodněna. V tom soud s žalobci souhlasí, protože prvostupňová závazná stanoviska vydaná na těchto úsecích skutečně neobsahují žádná odůvodnění, a tudíž jsou nepřezkoumatelná pro nedostatek důvodů. Tyto vady však byly postupem podle § 149 odst. 6 správního řádu zhojeny odvolacími závaznými stanovisky Ministerstva zdravotnictví X, a Ministerstva vnitra, generálního ředitelství Hasičského záchranného sboru ČR X. Tato odvolací závazná stanoviska již přezkoumatelná odůvodnění obsahují.
70. Vzhledem k tomu, že § 149 odst. 6 správního řádu neumožňuje nadřízenému orgánu nic jiného, než prvostupňové závazné stanovisko buď změnit, anebo potvrdit, nemohly nadřízené orgány v odvolacím řízení učinit nic jiného, než samy doplnit odůvodnění prvostupňových stanovisek. Zrušení vadných prvostupňových stanovisek a vydání nových správní řád neumožňuje. Postup nadřízených dotčených orgánů byl tedy správný a nepředstavoval vadu řízení.

Povolení výjimky z minimálního odstupu staveb

71. Prvostupňovým rozhodnutím byla mimo jiné pro stavbu povolena výjimka z minimálních odstupů staveb podle čl. 8 odst. 2 OTHP. Podle § 169 odst. 2 stavebního zákona lze výjimku v jednotlivém případě povolit „*pouze z těch ustanovení prováděcího právního předpisu, ze kterých tento předpis povolení výjimky výslovně umožňuje, a jen pokud se tím neohrozí bezpečnost, ochrana zdraví a života osob a sousední pozemky nebo stavby*“.
72. Soud ve shodě s žalovaným konstatuje, že odstupy mezi bytovými stavbami jsou primárně určeny pro odstupy mezi dvěma stavbami pro bydlení a pro ostatní stavby se použijí jen obdobně. Stavba garáže byla umístěna tak, že bude svou výškou v zásadě odpovídat výši ohradní zdi mezi pozemkem stavby a pozemkem, na němž se nachází stavba žalobců. Striktní dodržení odstupových vzdáleností by v případě přízemní stavby postrádalo smysl.
73. Žalobci neupozornili na žádné konkrétní skutečnosti, které by svědčily o tom, že povolením výjimky dojde k ohrožení bezpečnosti, zdraví, života osob nebo sousedních pozemků a staveb. Omezili se jen na obecné obavy, které opakovali i v jiných částech žaloby, dle nichž stavba vytvoří požární nebezpečí, dojde k nepřiměřenému zastínění okolních pozemků a narušení pohody bydlení (k tomu srov. níže). Jelikož však tvrzení

žalobců zůstala jen na vysoké míře obecnosti a nebyla podložena žádnými důkazními návrhy, nebylo možné považovat je za prokázaná.

74. Žalovaný naopak ve svém rozhodnutí předestřel přesvědčivé argumenty, proč v daném případě bylo namísto výjimky povolit. Stavba garáže je vhodným doplněním daného území, díky němuž bude možné obnovit původní funkci budovy X. Jelikož se jedná pouze o nízkou pomocnou budovu, nemůže nedodržáním odstupových vzdáleností stanovených pro obytné budovy dojít k nepřiměřenému narušení práv vlastníků sousedních staveb.
75. Soud tedy uzavírá, že správní orgány se při povolení výjimky nedopustily vybočení z mezí správního uvážení. Povolení výjimky v daném případě bylo odůvodněno konkrétními okolnostmi věci a nebylo svévolné. Důvody, pro které dle § 169 odst. 2 stavebního zákona nelze výjimku povolit, nebyly ze strany žalobců prokázány.

Napojení na pozemní komunikaci

76. Žalobci se mýlí v tvrzení, že podmínkou umístění stavby mělo být její napojení na pozemní komunikaci rozhodnutím silničního správního úřadu podle § 10 odst. 4 písm. b) zákona o pozemních komunikacích. Takové rozhodnutí se vyžaduje k „*připojení sousední nemovitosti k dálnici, silnici nebo k místní komunikaci*“. V nyní projednávané věci však umísťovaná stavba s žádnou komunikací nesousedí, a o jejím připojení na ni tedy nelze uvažovat. Přístup ze stavby k pozemní komunikaci dle projektové komunikace zajištěn je, a to skrze průjezd v bytovém domě, jemuž má stavba sloužit. Dům X již stojí, na pozemní komunikaci napojen je, a žádné další rozhodování silničního správního úřadu tedy není nutné.
77. Žalobci v obecné rovině zpochybnili, že tyto průjezdy budou skutečně k dispozici. Není však zřejmé, co touto argumentací sledují. Vlastník umísťované stavby garáže a přímo sousedící stavby domu, které spolu budou funkčně provázány, by stěží měl důvod nastolit takový stav, kdy garáže nebudou z pozemní komunikace přístupné, neboť tím by se staly nepoužitelnými. I kdyby však k takové nanejvýš nepravděpodobné situaci došlo, není jasné, jak by se dotýkala práv žalobců.

Narušení pohody bydlení žalobců

78. Žalobci také namítali narušení pohody bydlení v jejich nemovitosti a snížení hodnoty životního prostředí. Podle čl. 4 odst. 1 OTHP musí umísťovaná stavba odpovídat „*požadavkům na zachování pohody bydlení a zdravého životního prostředí*“.
79. Zprvce žalobci zpochybnili míru hluku. Uznali, že hluková studie, která je součástí projektové dokumentace, tyto pochybnosti nepotvrzuje. Uvedli však, že „*i přes předloženou studii mají důvodnou obavu, že ... bude celkový kumulovaný hluk v daném místě překračovat povolené limity*“. Tuto námitku žalobci nijak dále nekonkretizovali ani k ní nenavrhli důkazy, a tedy ji soud nepovažoval za důvodnou.
80. Dále žalobci tvrdili, že v důsledku provozu garáží dojde ke zvýšení hluku a prašnosti v území. Ani zde však žalobci neuplatnili žádná konkrétnější tvrzení a nenavrhli důkazy. Soud konstatuje, že součástí projektu garáží je zajištění jejich odvětrání. Za situace, kdy žalobci neupozornili na žádné konkrétní okolnosti, kvůli kterým by měla být jejich nemovitost dotčena zvýšenou mírou imisí z provozu garáží, nebylo možné jejich tvrzení považovat za důvodné.

81. Totéž platí o zcela obecném tvrzení, že dojde k zastínění budovy vlastněné žalobci nad přijatelnou míru. Žalobci neuvedli k zastínění nic bližšího, nenavrhli k němu žádné důkazy, a tedy jejich tvrzení zůstalo neprokázáno. Součástí správního spisu je studie osvětlení a oslunění okolních nemovitostí zpracovaná v srpnu 2015 X. Z této studie vyplývá, že v důsledku umísťované stavby k zastínění žádných okolních pozemků nedojde. Pokud žalobci závěry této studie nijak nezpochybnili, považoval soud její závěry za nevyvrácené.
82. K námitce, že pohoda bydlení bude snížena odstraněním zeleně, soud odkazuje na úvahy výše týkající se ochrany zeleně dle územního plánu. Jeví se, že pokud dosavadní nekvalitní zeleň bude nahrazena zelení na střeše přízemní stavby garáže, nemůže dojít k vážnému zásahu do pohody bydlení žalobců.
83. Žalobci také namítli, že dojde k narušení jejich soukromí. Vzhledem k tomu, že budova garáže nebude mít žádná okna směřující vůči stavbě žalobců, toto tvrzení není důvodné. Případný není ani odkaz na otvor ve střeše garáže, z něhož mají vyrůstat stromy. Tento otvor nelze označit jako „střešní okno“, jak to činí žalobci, a stěží si lze představit, jak by se mohl dotknout soukromí obyvatel okolních domů. Naopak platí, že vysazení stromů na střeše garáže přispěje k zachování zdravého životního prostředí, což žalobci v jiných svých námitkách požadují.

Ohrožení stavby žalobců

84. Žalobci také namítli, že jejich stavba může být ohrožena vsakováním vod z umístěné stavby. Žalovaný se v napadeném rozhodnutí tímto tvrzením zabýval a konstatoval, že odvod dešťové vody z umístěné stavby je zajištěn přímo na jejím pozemku, a k ohrožení okolních staveb tudíž nemůže dojít. Žalobci tento závěr zpochybnili jen velmi obecným tvrzením, že se závěrem žalovaného nesouhlasí. Vyslovení obecných obav nepodpořených konkrétními důkazními návrhy však důvodnost žaloby založit nemohlo.

Námítka nepřezkoumatelnosti prvostupňového územního rozhodnutí

85. V samém závěru žaloby žalobci velmi stručně namítli, že prvostupňové územní rozhodnutí bylo nepřezkoumatelné pro nedostatek důvodů, neboť stavební úřad převzal argumentaci stavebníka. S tímto tvrzením se soud neztotožňuje. V obecné rovině lze říci, že prvostupňové rozhodnutí odpovídá požadavkům na své odůvodnění, neboť z něj je zřejmé, jakými úvahami se správní orgán I. stupně řídil a jaké učinil závěry. Na žádné konkrétní nedostatky žalobci neupozornili, a tedy se jimi soud nemohl zabývat.
86. I kdyby odůvodnění prvostupňového rozhodnutí určitými nedostatky trpělo, mohl jeho argumentaci doplnit žalovaný ve svém rozhodnutí. Předmětem soudního přezkumu je primárně právě rozhodnutí o odvolání, jehož nepřezkoumatelnost žalobci netvrdili a ani soud ji z úřední povinnosti neshledal.

VII. Závěr a rozhodnutí o nákladech řízení

87. Jelikož žádný z uplatněných žalobních bodů nebyl důvodný, zamítl soud obě žaloby podle § 78 odst. 7 s. ř. s.
88. Výrok o nákladech řízení je odůvodněn ustanovením § 60 odst. 1 s. ř. s., dle něž má právo na náhradu důvodně vynaložených nákladů ten účastník, který měl ve věci úspěch. Žádný z žalobců v nyní projednávané věci úspěch neměl a žalovanému žádné náklady nad rámec

jeho běžné úřední činnosti nevznikly. Právo na náhradu nákladů řízení proto nemá nikdo z nich.

89. Poslední výrok je odůvodněn ustanovením § 60 odst. 5 s. ř. s., dle něž má osoba zúčastněná na řízení právo jen na náhradu těch nákladů, které jí vznikly v souvislosti s plněním povinnosti uložené soudem. Jelikož soud v nyní projednávané věci osobám zúčastněným na řízení žádné povinnosti neuložil, nemá žádná z nich právo na náhradu nákladů řízení.

Poučení:

Proti tomuto rozhodnutí lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává u Nejvyššího správního soudu, se sídlem Moravské náměstí 6, Brno, a to v tolika vyhotoveních (podává-li se v listinné podobě), aby jedno zůstalo soudu a každý účastník dostal jeden stejnopis. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud.

Lhůta pro podání kasační stížnosti končí uplynutím dne, který se svým označením shoduje se dnem, který určil počátek lhůty (den doručení rozhodnutí). Případně-li poslední den lhůty na sobotu, neděli nebo svátek, je posledním dnem lhůty nejbližší následující pracovní den. Zmeškání lhůty k podání kasační stížnosti nelze prominout.

Kasační stížnost lze podat pouze z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 s. ř. s. a kromě obecných náležitostí podání musí obsahovat označení rozhodnutí, proti němuž směřuje, v jakém rozsahu a z jakých důvodů jej stěžovatel napadá, a údaj o tom, kdy mu bylo rozhodnutí doručeno.

V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

Soudní poplatek za kasační stížnost vybírá Nejvyšší správní soud. Variabilní symbol pro zaplacení soudního poplatku na účet Nejvyššího správního soudu lze získat na jeho internetových stránkách: www.nssoud.cz.

Praha 28. leden 2021

JUDr. Ing. Viera Horčicová v. r.

předsedkyně senátu